

[Svend Nielsen.]

at disse Love forlænges, og jeg vil haabe, at det maa lykkes at faa et saadant Valg, at det Synspunkt under alle Omstændigheder kommer til at sejre, at de Folk, som man ikke kan give noget at bestille, faar en ordentlig Understøttelse, saaledes at de kan ernære sig selv og deres Familie.

Norlev: Jeg er jo en ret ny Mand her i Tinget, og jeg kan give min fulde Tilslutning til det ærede Medlem Hr. Ragers Kritik med Hensyn til de mange Lovforslag, der nu i de sidste Dage lægges paa Bordet foran os og skal gennemarbejdes. For mig er det komplet umuligt at gøre dette Arbejde ordentligt, og havde vi været Arbejdere alle sammen, er det muligt, at vi havde erklæret Strejke. Nu gør vi det vel ikke med Hensyn til den Lovanordning, der her er Tale om at forlænge. Den er skabt i en vanskelig Situation, hvor jeg for mit Vedkommende saa saadan paa det, at denne Ordning var nødvendig, og jeg erkender, at Situationen er ekstraordinær endnu. Som Præst i et Arbejderkvarter har jeg set tilstrækkeligt af, hvad Nød og Arbejdsløshed kan medføre i Arbejderhjem, saa jeg hellere end gerne vil gøre alt, hvad gøres kan, for at afværge denne Nød, men jeg er ikke sikker paa, at Arbejderklassen for sin egen Skyld er tjent med, at Understøttelsen opretholdes i det nuværende Omfang. Sagen er nemlig den, som det er blevet udtrykt her fra Talerstolen, at Arbejderne ikke er stort bedre end vi andre. Der er altid nogle, der har Lyst til at tage den med Ro og komme lidt nemt om ved det, og derved ødelægger de det for andre. Jeg har hørt gode, besindige Arbejdere beklage sig over, at efter at vi har faaet denne Lov, kan det egentlig ikke betale sig at arbejde, og hvis det betaler sig at blive arbejdsløs, er der jo altid nogle, som ikke vil være alt for ivrige efter at søge Arbejde. Derfor kan jeg i Parentes bemærket heller ikke forstaa dem, der paa deres Program har, at der skal udbetales tarifmæssig Løn i Understøttelse til arbejdsløse. Det vil nemlig give en større Fortjeneste, end man kan opnaa ved Arbejde, for der er altid Omkostninger forbundet med at have Arbejde — det siger alle Arbejdere, og det kender jeg selv.

Alt dette viser, hvor demoraliserende hele dette Understøttelsessystem er, og jeg tror ikke, som det ærede Medlem Hr. Rager, at det vil være muligt at opdrage Mennesker til Understøttelse. Derfor maa vi selvfølgelig først og fremmest tilstræbe, at der skabes Ordninger, hvorved der kan blive Arbejde til

alle arbejdsvillige. Her vil jeg gerne gøre opmærksom paa en Ting, som man fra alle Sider, ogsaa fra Arbejdernes, bør være opmærksom paa, og det er, at jo flere Penge vi giver ud til et Forbrug, der ikke sætter Hænder i Arbejde, des mere tærer vi paa de Værdier, hvorved der kan skabes en naturlig Købeevne, som atter kan skabe en sund og naturlig Beskæftigelse. Jo flere Penge vi skal bruge til en Ordning som den foreslaaede, des tungere bliver Skatterne, og det maa nødvendigvis indskrænke Købeevnen hos Folket som Helhed; og naar Købeevnen indskrænkes, indskrænkes Efterspørgselen og dermed Beskæftigelsen. Det er derfor jeg ikke er sikker paa, at Arbejderne selv er tjent med, at Ordningen opretholdes i det nuværende Omfang, og jeg er glad for, at Loven saa hurtigt skal til Revision, og vil stemme for Forslaget i den foreliggende Skikkelse.

Stærmose: Jeg skal paa mit Partis Vegne tilsige Medvirken til Gennemførelse af disse Lovforslag. De Forhøjelser, som blev gennemført baade for Arbejdsfordelingens og Arbejdsløshedsforsikringens Vedkommende i Marts Maaned, og som kommer til at gælde i ca. 9 Maaneder, vil jo, naar de skal revideres, give Anledning til en Debat om hele vor Beskæftigelsespolitik. Jeg skal ikke give mig til at udrede dette Spørgsmaal i nogen Længde ved denne Lejlighed, men jeg vil blot sige, at naar der er rettet Bebrejdelser mod Arbejderne — og det ærede Medlem Hr. Rager var inde paa, at Arbejdsgiverne ogsaa bør tages med —, saa synes jeg, der er Grund til, at vi spørger os selv, om vort nuværende System for Arbejdsanvisning er, som det skal være. Det er klart, at naar der er Tale om saa store Godtgørelser — ved disse Ordninger Godtgørelser paa ca. 80 pCt. af Arbejdslønnen —, at det i Virkeligheden bliver Ventepenge, er det ogsaa nødvendigt, at Arbejdsanvisningen er meget effektiv, og hele Omskolingsspørgsmaalet, Spørgsmaalet om Overgang til andre Fag, melder sig jo ogsaa. Vi er gennem de Forbedringer, vi gennemførte i Marts Maaned, paa Linie med de Ordninger, som er blevet indført i de krigsførende Lande under denne Krig, og som man i disse Maaneder tumler meget stærkt med for at finde en Form, hvorunder man kan fortsætte med de Goder, som den arbejdende Befolkning har haft under Krigen.

I Anledning af de Udtalelser, som Venstres ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Sønderup, og det ærede Medlem Hr. Norlev har fremsat, om Ventepengene,